

P.7. mälti 1993

N.11. — 1993

Öde

Angelica

Giacomo Puccini

ühevaatuseline ooper

Õde Angelica

Giovacchino Forzano libreto sama autori sketši järgi

Lavastaja

ARNE MIKK

Muusikaline juht ja
kontsertmeister

ELLEN MAISTE

Kunstnik

UNO KÄRBIS

Esiatendus 7. märtsil 1993

Osades

Angelika

- EVELI HEINAPUU
MARE VÄLI

Tädi

- NATALIA TROŠINA

Abtiss

- MAIRE LAHT

Zelatrice

- MAIRE HAAVA

Genovieffa

- PIRJO KAUGE

MARGIT SAULEP

Kasvataja

- SILVIA VALDT

Osmina

- HELJE RAIAS

Dolcina

- MERLE JALAKAS

Halastajaõde

- MAIRE LAHT

Andidekogujad

- TIJU KÜTT

HELJE RAIAS

Nunnad

- HELIN KAIV

RAGNE SAUL

PIRET TATAR

Sisu

Hiliskevadine õhtu kloostriõuel. Vaikselt ja omapäraselt kulgeb elu väikeses, suletud maailmas, mida kaunistab imeline purskkaev. Kolmel õhtul aastas langevad loojuva päikese kiired kaevu veele, muutes selle kuldseks . . .

Juba seitsmendat aastat elab kloostris õde Angelica. Ta kasvatab lilli ja ravimtaimi ning tunneb ka arstirohtude valmistamise saladusi. Kloostris liiguvad kuuldused, et Angelica on suursugusest perekonnast pärit. Nunnaks pühitsetud teda mingi süü lunastamiseks. Milline see oli, ei tea keegi.

Tuleb Abtiss, kutsudes õde Angelicat: vürstinnast tädi on teda vaatama tulnud. Uhke ja range vana daam teeb ilma sissejuhatusega oma külastuse põhjuse teatavaks. Kuna on tulemas Angelica noorema õe pulmad, loodab ta, et Angelica kui vanemate varanduse pärija, loobub oma osast õe kasuks. Neiu vastab, et on Neitsi Maarjale pakkunud kõike, mis tal on olnud. Ainult üht ei suuda ta oma südamest kustutada - mälestust väikesest pojast, kes nii julmalt temalt ära võeti. Kalk vürstinna teatab, et kaks aastat tagasi jäi laps raskesti haigeks ja suri. Oma suures valus lohutab Angelica end vaid sellega, et kohtub pojaga teises ilmas.

Kui nunnad lahkuvad, valmistab Angelica endale taimedest surmava mürgi. Viimane palve, viimased siseheitleused. Ekstaatilises nägemuses arvab ta kohtuvat oma igatsetud pojaga.